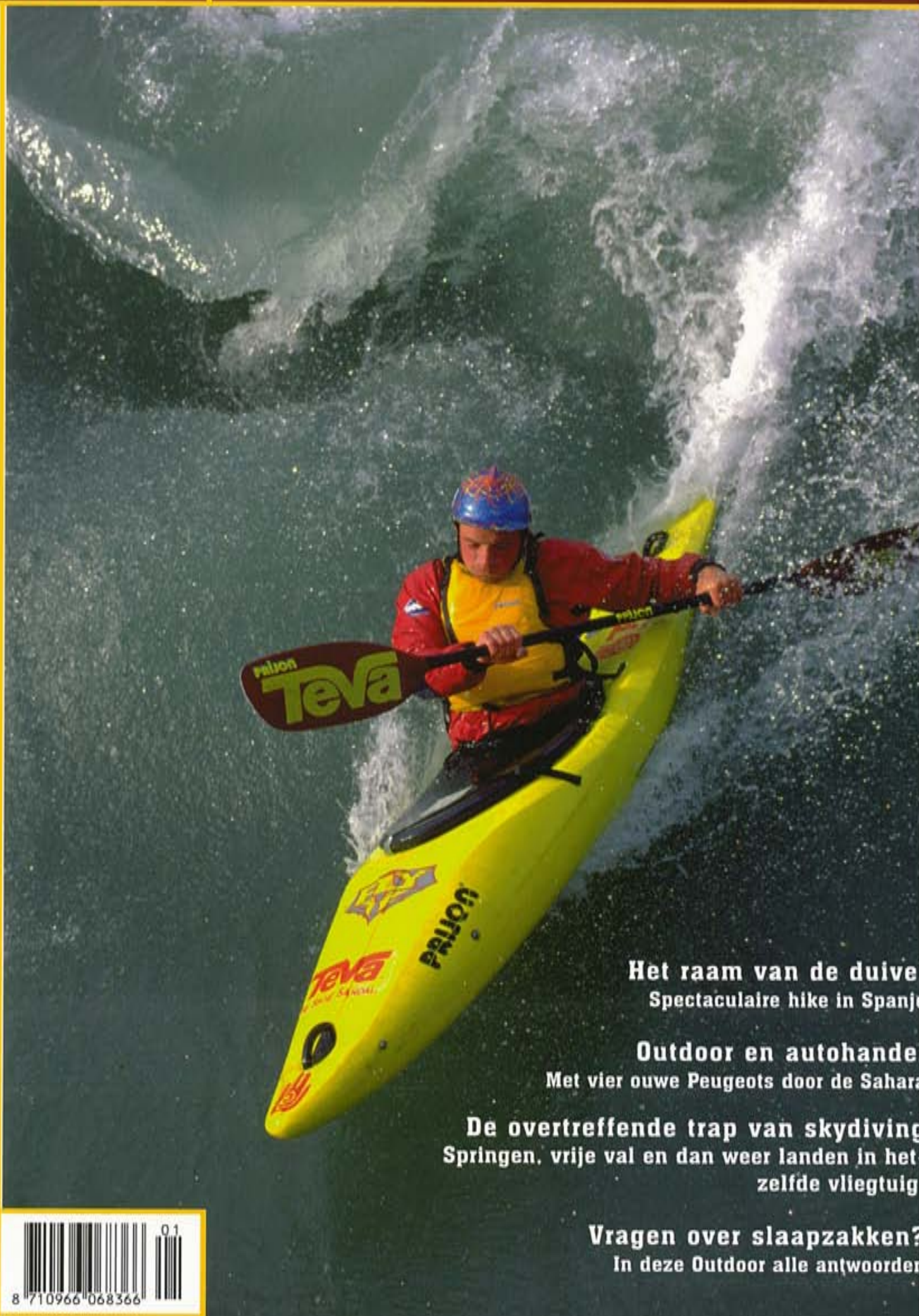

OUTDOOR

Het raam van de duivel
Spectaculaire hike in Spanje

Outdoor en autohandel
Met vier oude Peugeots door de Sahara

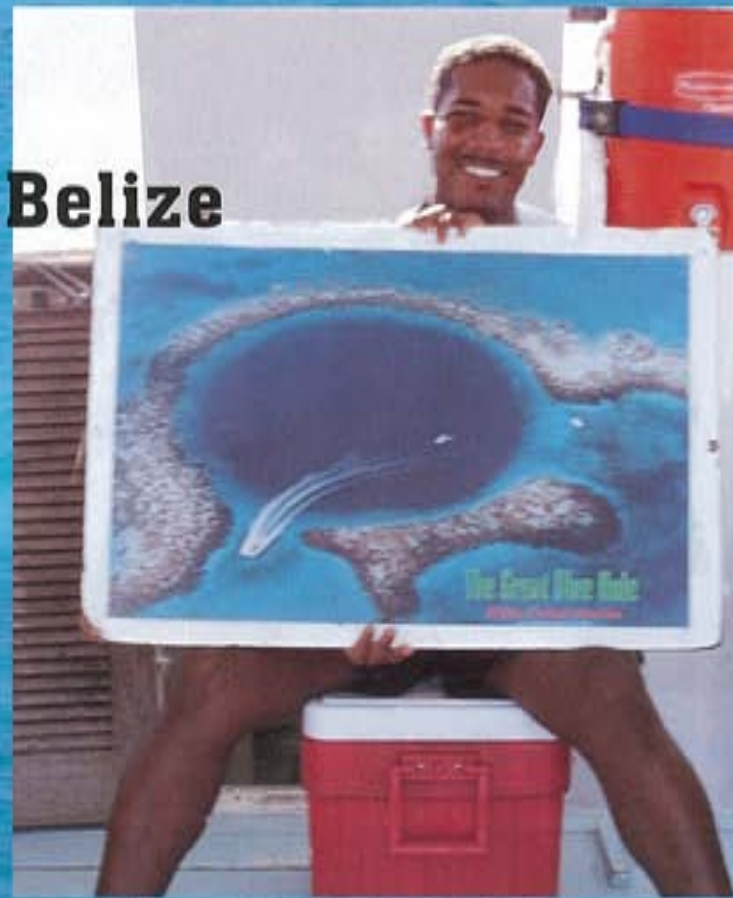
De overtreffende trap van skydiving
Springen, vrije val en dan weer landen in het
zelfde vliegtuig

Vragen over slaapzakken?
In deze Outdoor alle antwoorden

6e Jaargang
april '98
f7.95/Bfr. 170

8 710966 068366 01

Wie is Voedertijd in Belize bang voor haaien?

Op de 'keys', de tweehonderd eilandjes voor de kust van Belize in de Caraïbische Zee staat slechts één verkeersbord: Go slow!

De inwoners doen er alles aan om dit gebod vooral niet te overtreden. Zelfs de haaien zijn hier relaxed: "Die bijten niet, néé man, die zuigen alleen maar!" Hier is een haaien-duik slechts een opwarmer voor de echte actie. Voor de kust van Belize ligt het op één na grootste koraalrif ter wereld. Eén van 's werelds hot spots voor duikers. Met als ultieme trek pleister: The Blue Hole. Een absolute vijfsterrenduik.

Met negentig kilometer per uur scheren we met de Thunderbolt watertaxi over het spiegelgladde oppervlak van de Caraïbische Zee. Deze waanzinnige rit biedt een fantastisch uitzicht over de eilanden en het koraalrif waar we op hoge snelheid tussendoor zigzaggen. De kleur van het water is een onwerkelijk groen-turquoise waarvan ik tot nu toe altijd had aangenomen dat het was bijgekleurd in de reisfolders. De meeste eilanden zijn niet meer dan een witte ondergrond met wat groene boompjes erop. Er zijn slechts een paar keys bewoond. Onze bestemming is het duikerseiland Ambergris Caye, twee uur varen vanaf het vasteland. De kapitein, een mooie neger met een walkman op, gooit de zware speedboot behendig in de drift en stuurt deze quasi nonchalant full-speed door een nauwe opening tussen twee zandbanken in. De meeste passagiers zitten in elkaar gedoken met een hand voor hun gezicht tegen de wind. Kitty en ik kijken elkaar aan: Het gaat gebeuren. Samen met de Rode Zee en het Great Barrier Reef in Australië staat de Carribean te boek als één van de mooiste divespots ter wereld. Wij zijn hier om de fameuze Blue Hole, zoals dat in duiktermen heet, te nemen.

Aai eens 'n haai

Na een ochtendje shoppen langs de verschillende duikscholen in San Pedro lijkt het Blue Hole Dive Center van Chris Allnatt ons de beste, of liever gezegd: we vinden hem de sympathiekste duikschoolhouder. Die middag laten we ons vanaf zijn boot achterover vallen voor de eerste duik. We gaan om er weer even in te komen haaien voeren bij Amigos Wreck, een wrak dat net buiten het rif ligt op zeventwintig meter diepte. Voor Kitty en mij is dit de eerste keer dat we met haaien duiken. Oliver, onze divemaster kan het niet laten zijn tanden bloot te lachen als ik vertel dat ik niet echt vrolijk wordt van het idee dat we haaien gaan voeren. Hij stelt mij gerust: "Er worden jaarlijks meer mensen dodelijk getroffen door de bliksem dan er worden opgegeten door haaien". De vier Amerikaanse duikers voor wie het ook een eerste keer blijkt te zijn, bekennen het toch ook wel spannend te vinden. Oliver hikt nu van leedvermaak. Ongelooflijk, dat er nog steeds zo'n mythe rond die beesten hangt. Waarschijnlijk toch nog steeds vanwege Jaws, roept hij uit. Om dan seri-

*(Links) Zou de haai zich vergissen in Flipper
(Rechtsboven) Duikinstruuteur Silver lacht zijn tanden bloot. Hij is blij, want hij mag The Big Hole weer in.
(Rechtsonder) De dresscode in Belize is simpel maar strikt. Het is zo'n beetje de enige regel die de bewoners nauwkeurig naleven.*

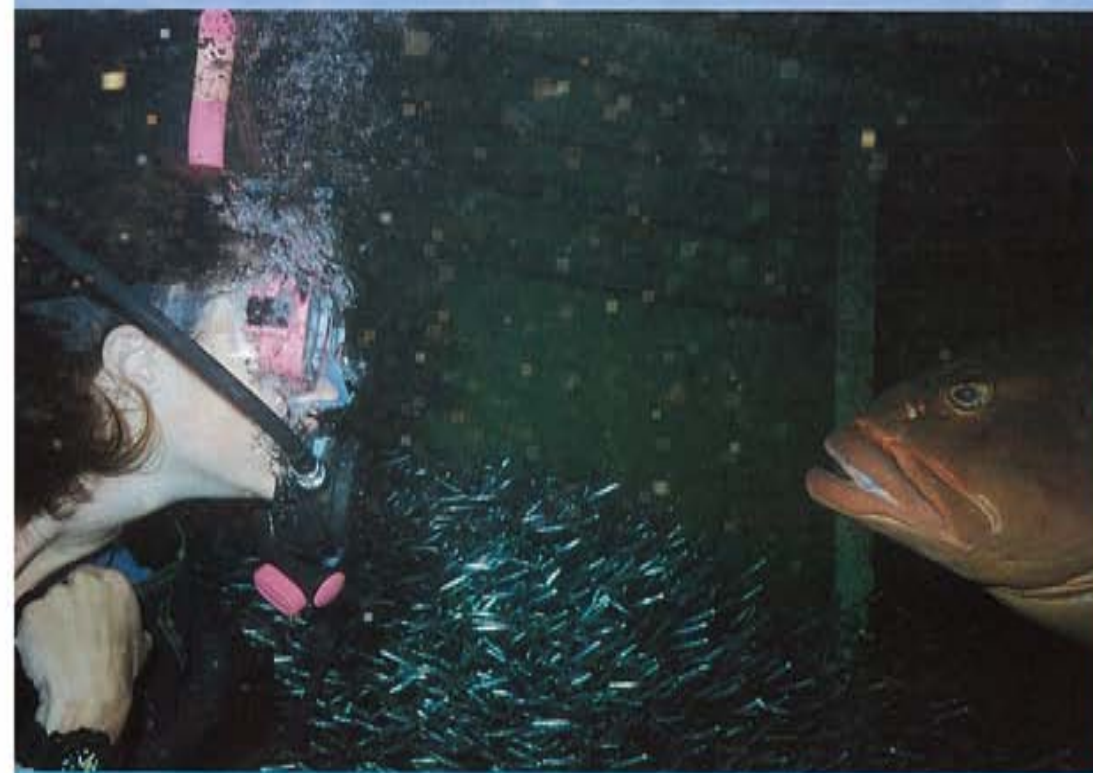

het voer uit haar handen en dalen we af naar het wrak. De omgeving wordt al blauwer als er opeens een haai, zo groot als ikzelf, vlak onder mij door zwemt. Ik schrik me rot en begin snel en onrustig te ademen. Langzaam verschijnen er meer haaien. Ze hebben maar één doel: het voer. Tegen de tijd dat we de bodem naderen cirkelen er zes nurse-sharks om Oliver heen. Hij laat het pakketje vallen en de haaien vechten erom. Drie van hen zuigen zich aan het pakketje vast en beginnen wild te rukken. Hun hele lichaam schokt en

eus te vervolgen: "Hé man, niet alle haaien zijn even gevaarlijk. Luister, waar wij gaan duiken wonen de Nursesharks (zusterhaaien). Die zuigen alleen maar. Je moet wel uitkijken want ze kunnen het vel van je hand afzuigen en ze hebben twee gemene weerhaken achter in hun bek, waarmee ze het vlees van je bot kunnen afscheuren. Maar als je ervoor zorgt dat ze geen uitsteeksel, zoals je hand, te pakken krijgen, is er niets aan de hand. Als je ze vervelend vindt kun je ze gewoon wegduwen. We komen vandaag vast geen hongerige witte mensenhaai tegen". "Maar stel dat we die wel tegenkomen en hij heeft toevallig honger?" vraagt één Amerikaan die 'm tot mijn vreugde ook begint te knijpen. "Luister", zegt Oliver terwijl hij de Amerikaan strak aankijkt: "Als die jou wil eten voor lunch, dan eet hij jou voor lunch". Om schaterlachend te vervolgen: "Dat wetende kun je je er maar beter niet druk over maken, kom we gaan haaien voeren". Vanwege mijn verkoudheid daal ik samen met Oliver af. Op tien meter diepte geef ik hem het teken dat alles oké is met mijn oren. Ik kijk zoekend om me heen en zwem naar Kitty toe. Het valt me op dat er enorme vissen achter haar aan zwemmen. Dichterbij zie ik dat ze een vreemd wit pakketje vasthoudt. Het duurt even voor ik me realiseer dat dat het haaienvoer is! Ik schrik, maar moet tegelijkertijd lachen: Kitty heeft een paar weken geleden haar duikbrevet gehaald in Nederland! Ik gebaar naar het voer. Ze haalt haar schouders op, maakt het oké teken en duwt rustig een dikke vis weg. Dan pakt Oliver

de agressie die ze daarbij vertonen ziet er toch best angstaanjagend uit. Als ik naar beneden kijk omdat ik iets voel zie ik dat één van de haaien aan m'n vin begint te zuigen. Zenuwachtig trap ik hem weg. "Wegwezen, zuighaai of niet, voor mij blijf je een haai...", denk ik nog. Maar hoe langer ik de beesten bestudeer, hoe meer de angst zakt en de nieuwsgierigheid toeneemt. Ik zie Oliver die de haaien achterna zwemt en ze aait. Even later proberen ook Kitty en ik de haaien te aaien. Ze zijn niet schuw maar wel snel en behendig en ze zitten er niet bepaald op te wachten geaaid te worden. Hun huid voelt aan als schuurpapier. Na een tijdje spelen wenk ik Kitty en samen zwemmen we het wrak in. In het donkere ruim bots ik bijna tegen een dikke lipvis aan, die stil lijkt te hangen in het water. Eenmaal terug aan de oppervlakte heeft iedereen de kick te pakken. Als je nog nooit met haaien hebt gedoken is zo'n ervaring toch een soort overwinning op jezelf. De reggae muziek gaat aan en we gaan voor anker binnen het rif waar we al snorkelend in de ondiepe Shark-Rey-Alley met grote slijmerige roggen en nursesharks de stikstof in ons lichaam laten zakken voor we nog een prachtige koraalduik maken. Terug op ons eiland lijkt San Pedro uitgestorven. Iedereen zoekt overdag de schaduw op. Door de drie straten die het

(Links) Het bootje ziet er vanaf de wal betrouwbaar uit, maar tussen de rijstijl van een chauffeur en een watertaxi-chauffeur blijkt geen verschil. (Rechts) De Shark-Rey-Alley doet zijn naam eer aan. Voor de verandering nu eens een foto van een rog.

dorp rijk is, snorren wat golfkarretjes. Dat is het plaatselijke vervoer hier. Overal ligt zand. Zelfs op de vloer van de restaurants. In diverse horecagelegenheden hangt een bordje met de tekst: "No shirt, no shoes, no problem!" Pas 's avonds begint San Pedro zachtjes te swingen.

The Blue Hole

Kapitein Bruce, een verdwaalde Australiër die nu in Belize woont en de divemasters: Silver en Brian stellen zich voor als we aan boord klimmen van een witte dubbeldeks boot. Het is zes uur 's morgens en nu al bloedheet. Er komt een relaxed reggae muzikje uit een ghetoblaster en er staan koffie en broodjes klaar op het benedendek. Kitty en ik controleren eerst of onze sporttassen met duikspullen aan boord zijn. Die liggen inderdaad onder de houten bankjes. Als er nog vier duikers aan boord zijn geklommen zijn we compleet. Bruce neemt plaats achter het stuur, de trossen worden losgegooid. Even later zien we ons eiland Ambergris Caye kleiner worden. Door een opening in het koraalrif varen we, vanuit de ondiepe lagune, de open zee op. Het is tweeënhalf uur varen naar dé duikspot van Belize: The Blue Hole. Brian wijst naar een school dolfijnen die achter de boot aanzwemt. Ze springen door de golven die wij veroorzaken. Een fantastisch gezicht. Buiten het rif is de zee donkerblauw en wild. De grote boot klapt op de golven. Kitty en ik zitten op het bovendek bij Bruce tot Silver iedereen bij zich roept. Hij geeft een uitgebreide briefing voor de aanvang van de duik. "Zo meteen varen we The Blue Hole binnen, een rond donkerblauw gat met een door sneed van dik driehonderd meter. Jacques Cousteau was degene die hier als eerste op onderzoek uitging en zich verbaasde over de stalagmieten en stalag-

tieten onder water. Aangezien dergelijke formaties zich onmogelijk onder water kunnen vormen kwamen hij en z'n team van wetenschappers tot de conclusie dat de Blue Hole in de ijstijd een enorme grot moet zijn geweest op het droge. Zo'n 15.000 jaar geleden kwam het onder water te staan. Het huidige Blauwe Gat is ontstaan doordat een gedeelte van het dak van de grot instortte. Cousteau kwam erachter dat de huidige put honderdveertig meter diep is. Silver pakt een soort schoolbord waarop hij de duik uittekent. Omdat dit een gevaarlijke duik is gaan er twee divemasters mee. Ik zwem voorop, Brian sluit de rij. Het is belangrijk om een snelle start te maken. We zakken zo snel mogelijk naar tweeëndertig meter om vanaf daar de grot in te zwemmen. Vanaf dat punt hebben we nog maar acht minuten bodemtijd. Dat wil zeggen dat we exact vier minuten hebben om de grot in te zwemmen waarbij we nog verder zullen zakken tot tweeënveertig meter (!). Als we rechtsonkeert maken hebben we wederom exact vier minuten om er weer uit te komen. Op vijf meter maken we een decompressiestop van vijf minuten. We nemen geen zaklampen mee aangezien je ogen vrij snel wennen aan de duisternis en de grot uiteindelijk mooier is zonder kunstlicht. Vragen?" We zijn alle zes doodstil. Als ik maar kan klaren bonkt het in mijn hoofd. "Geen vragen... maak je dan maar klaar voor de duik!" Kitty en ik ritsen onze tassen open en zien tot onze schrik dat de duikpakken er niet inzitten. Brian weet ook niet waarom die eruit zijn gehaald. Kitty krijgt het duikpak van Silver, ik trek een T-shirt aan over mijn bikini. Loodgordel om. Best wel bounty denk ik stoer. We checken elkaars uitrusting. Zit de fles stevig vast aan het trimvest? Zit het trimvest goed vast, is de fles vol met perslucht, staat de kraan open, functioneert alles? Dan gaat het in een stroomversnelling. We varen The Blue Hole binnen. Een perfect rond, enorm donkerblauw gat.

Omringd door koraalrif en ondiep turquoise water. Silver en Brian willen snel te water. Flippers aan, duikbril op en achter elkaar plonzen acht duikers via het achterdek van de boot met een gigantische stap (een grote stap) het water in.

De grot in

Als een idioot knijp ik achter elkaar in m'n neus en zet kracht op m'n oren. Ik wil naar beneden. Ik moet naar beneden. Klaren, lucht uit mijn trimvest laten lopen, klaren, zakken, klaren, zakken... Ik kijk op en zie een enorme kolom water boven me. Minstens vijftien meter. Het lukt. De eerste paar meter zijn het zwaarst voor je oren. Ik wil juichen, maar dat kan niet. Mijn ogen zoeken Kitty. Ik zet m'n wijsvinger op mijn duim en geef het oké teken. Zij laat mij hetzelfde weten. Voor ik het weet dalen we langs een muur tot tweeëndertig meter: het startpunt van de grotduik. Vanuit een ongelooflijk helder blauw zwemmen we het zwart in. Geen vis te zien. Ik heb

“Langzaam verschijnen er meer haaien. Ze hebben maar één doel: het vreemde witte pakketje in Kitty’s handen. Pas dan realiseer ik me dat zij het haaienvoer vasthoudt”

het koud. We houden het dak van de grot pal boven ons. Best wel benauwend, wetende dat we al flipperend langzaam dalen naar tweeënveertig meter. Twee meter lager dan je als sportduiker officieel mag. Ik zie Kitty niet meer en kijk een beetje paniekerig van links naar rechts. Dan zie ik haar vooraan naast Brian zwemmen. “Rustig aan”, zeg ik tegen mezelf. Ik moet hoesten, houd mijn mondstuk vast

met één hand en overweeg om hem even uit m’n mond te halen. Om even goed te kunnen slikken zonder dat het plastic bit in de weg zit. Niet zo slim op deze diepte. Als er hier iets gebeurt is de eerste decompressietank minimaal twee uur varen. Dat is te ver. Er mag dus niets gebeuren. Ik raak een beetje in paniek, merk ik zelf. Of zou het de nitrogin narcosis zijn, een diepte-roes die op een voor ieder andere diepte begint te werken. Ik spreek mezelf streng toe: Hallo, je kunt toch wel duiken? Rustig ademen. Rustig bewegen. Na blijven denken, dan komt het wel goed. We zwemmen tussen metersdikke stalagmieten en stalagtieten en naderen de tweeënveertig meter. Silver maakt rechtsomkeert. Wij volgen. Ik heb een onwerkelijk gevoel over me: een mix van een ongekende angst met om me heen een sprookjesachtige schoonheid met onwerkelijke kleuren en vormen. Vooral nu we terug zwemmen zijn de vormen van de stalagmieten en -tieten goed te zien. De meesten zijn aan elkaar vergroeid. We zigzaggen in een rij van acht duikers tussen deze bizarre vormen waarvan er niet één even dik is. De dikste stalag-

miet meet makkelijk drie meter in doorsnee. De luchtbelletjes die de duikers uitademen lopen vast tegen het plafond van de grot waar wij vlak onder zwemmen. In de verte zie ik het diepe blauw van de Blue Hole. Pas als ik de warmte van dit diepe blauw binnenzwem voel ik me weer veilig. Mijn hart gaat tekeer. Eenmaal op de boot herken ik mezelf niet terug. Eerst sta ik te juichen. Wat een kicken duik! en meer van dat soort enthousiaste teksten. Dan vraag ik de divemasters of ik nou nitrogin narcosis had, waarop zij na mijn uitleg vrezen dat het pure angst was of een combinatie van... Pas daarna word ik rustig en schrik ik van mijn eigen heftige reacties en angsten tijdens deze duik. Een bizarre vijfsterrenduik die ik iedere duikfreak moet aanbevelen.

INFORMATIE:

Duikschool:
Blue Hole Dive Center
Chriss Allnatt, San Pedro Town, Ambergris Caye, Belize

Tel (- 7 uur): + 011 - 501 - 26 - 2982 Fax : + 011 - 501 - 26 - 2981
Email : bluehole@btl.net

(Geheel links) De dikke lipvis in het wrak heeft duidelijk moeite met de aanwezigheid van de duikers.

(Midden) Een krab speelt verstoppertje. (Links) Kitty heeft een paar weken geleden haar duikbrevet gehaald, in het koude water van Nederland. Duiken in de tropen blijkt een verademing. Opgelucht gaat ze voor de backwards roll.

(Boven) “De zusterhaaien bijten niet, ze zuigen. Ze zuigen het vel van je hand en ze hebben twee weerhaken. Daar hoef je toch niet bang voor te zijn”, zegt de duikinstructeur.